

R.M. Mc Cheyne

DE LIEFDE VAN CHRISTUS

„Want de liefde van Christus dringt ons; als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn.” (2 Korinthe 5 : 14 en 15a).

Een van de treffendste karaktertrekken in Paulus leven was zijn grote werkzaamheid. Reeds uit zijn vroegere geschiedenis, die ons het persoonlijk aandeel vermeldt dat hij nam in het vervolgen van de opkomende gemeente, toen hij was „een godslasteraar en een vervolger,” blijkt het ons ten duidelijkste dat dit de voornaamste karaktertrek was van zijn natuurlijk gemoed. Maar toen het de Heere Jezus Christus behaagde hem al Zijn lankmoedigheid te betonen en hem te stellen “tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen,” was het schoon en allerleerzaamst om te zien, hoe de natuurlijke grondtrekken van deze vermetele niet alleen geheiligd, maar ook bezielde en vergroot werden. Zo waar is het, dat zij die in Christus zijn, tot een nieuwe schepping behoren: „Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden. Verdrukt in alles, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven,” (2 Cor. 4 : 8, 9), - dit was een getrouwe schildering van het leven van de bekeerde Paulus. „Wetende de schrik des Heeren,” en de vreselijke toestand kennende dergenen, die nog in hun zonden waren, was het de bezigheid zijns levens, „de mensen tot het geloof te bewegen,” terwijl hij zich met alle middelen beijverde om de waarheid „in de gewetens te openbaren.” „Want, zegt hij, hetzij dat wij uitzinnig zijn, wij zijn het Gode; hetzij dat wij gematigd van zinnen zijn, wij zijn het ulieden.” (vers 13). Hetzij de wereld ons wijs of dwaas oordeelt, het is ter ere Gods en tot zaligheid van de zielen dat wij alle krachten van ons leven aanwenden.

Wie dan is niet begerig om door te dringen tot die verborgen drijfveer van al deze bovennatuurlijke arbeid? Wie zou niet begerig zijn om van de lippen van Paulus te vernemen, welk machtig beginsel het was dat hem tot zoveel arbeid en zoveel gevaren voortdreef? Welke toverkracht heeft zich van zijn krachtig gemoed meester gemaakt, of welke verborgen invloed van de planeten trekt hem, met onophoudelijke kracht, door alle ontmoedigingen heen, - onverschillig of de wereld hem aangrijpt, zonder mensenvrees, die licht tot een uiterste wordt; onverschillig voor de spotternij van de

twijfelende Athener, het gefronste voorhoofd van de weelderige Korintiërs en voor de woede van de enghartige Jood? Wat zegt de apostel zelf? Want wij hebben zijn eigen verklaring van dit geheim in de woorden, die voor ons liggen: „de liefde van Christus dringt ons.”

Dat hier de liefde van Christus tot mensen is bedoeld, en niet onze liefde tot de Zaligmaker, blijkt zeer duidelijk uit de verklaring, welke er op volgt, waar Zijn dood voor allen als het voorbeeld van zijn liefde is aangewezen. Het was het gezicht op dat wonderbare medelijden van de Zaligmaker, dat Hem bewoog voor Zijn vijanden te sterven, - voor al onze zonden te voldoen, - de dood voor ieder mens te ondergaan, - het was dit gezicht, dat hem tot alle arbeid aandreef, - dat hem alle lijden licht maakte en elk bevel zonder morren ten uitvoer deed brengen. „Hij liep met lijdzaamheid de loopbaan die hem voorgesteld was.” Waarom? Omdat „ziende op Jezus,” hij leefde als een man van de wereld gekruisigd. Waardoor? Door het zien op het kruis van Christus. Evenals de natuurlijke zon in de hemelen een sterke en onophoudelijke aantrekkingskracht uitoefent op de planeten, die zich om haar bewegen, zo oefende de Zon der gerechtigheid die inderdaad Paulus met een klaarheid helderder dan de volle middag bescheen had, op zijn hart een voortdurende en almachtige geestkracht uit, die hem drong voortaan niet meer zichzelf, maar Hem te leven, die voor hem stierf en opstond. En merk op dat het geen tijdelijke of afwisselende geestkracht was die zijn hart en leven bestuurde, maar een blijvende en voortgezette aantrekking; want hij zegt niet dat de liefde van Christus hem eenmaal drong of dat zij hem nog eens dringt, of dat de liefde van Christus hem alleen in tijden van opwekking, onder het gebed of bij bijzondere aandacht drong, maar hij zegt eenvoudig, dat de liefde van Christus hem dringt. Het is de eeuwig blijvende, eeuwig bewegende kracht, die de drijfveer is van al zijn arbeid. Neem deze weg, - en zijn geestkracht is vervlogen, en Paulus wordt even zwak als andere mensen.

Is er niemand onder u, wiens hart begerig is om zo'n uitmuntend beginsel te bezitten? Is daar geen onder u, mijn broeders, die tot de belangrijkste aller trappen van bekering genaderd is, op welke u hijgt naar een Goddelijke kracht, die u tot een nieuw schepsel maakt? U bent de rechte poort des geloofs binnengekomen. U hebt gezien, dat er geen vrede is voor de onrechtvaardigen, en daarom hebt u tot Christus, als uw Gerechtigheid, de toevlucht genomen. Reeds voelt u iets van de vreugde en de vrede des geloofs. U kunt terugzien op het leven achter u, dat u doorgebracht hebt zonder God in de wereld, en zonder Christus in de wereld en zonder de Heilige Geest in de wereld. U kunt uzelf aanzien als een veroordeeld verwoorpene en zeggen: „Indien ik mij zou wassen met sneeuwwater, nochtans zouden mijn klederen van mij gruwen.” (Job 9 : 30, 31). Wel is waar kunt u dit alles doen met schaamte en zelfverwilt, maar evenwel zonder mismoedigheid en wanhoop, want u hebt uw oog gelovig geslagen op Hem, die zonde gemaakt werd voor ons. En u bent overtuigd dat, gelijk het God behaagde al uw ongerechtigheden Hem toe te rekenen, Hij ook gewillig is, en altijd gewillig geweest is, om u al de volle gerechtigheid van de Zaligmaker toe te rekenen. Zonder wanhoop, zei ik? Nee, met vreugde en een lied op de lippen. Want indien u inderdaad met uw hele

hart gelooft, dan bezit u de zaligheid van de mens, wie God de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken, gelijk David dit beschrijft, zeggende: „welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. (Psalm 32 : 1). Dit is de vrede van de mens, die gerechtvaardigd is.

Maar is deze vrede een toestand van volkomen zaligheid? Blijft er niets meer te wensen over? Ik beroep mij op allen onder u, die weten wat het is gerechtvaardigd te zijn uit het geloof. Wat doet de wolk op uw voorhoofd komen en onderdrukt de verheffing des Geestes? Waarom kunnen wij niet altijd samenstemmen in het lied van dankzegging: „Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van zijn weldaden; Die al uwe ongerechtigheden vergeeft.” Indien wij volle vergeving ontvangen hebben voor al onze zonden, waarom zouden wij dan ooit zo spreken als de Psalmddichter: „wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en bent u onrustig in mij?” (Psalm 42 : 6). Ach, mijn vrienden, daar is niemand onder u, die een waarachtig gelovige is en niet de onrustbarende gedachte gehad heeft, van welke ik thans spreek. Er zullen er onder u zijn, die er zó onder geleden hebben, alsof zij zich bevonden onder de duisternis van een donkere wolk, die de vrede van het Evangelielicht bedekt, en de zonnestraal van de verzoening in de ziel overschaduwde.

De onrustbarende gedachte is deze: „Ik ben gerechtvaardigd, maar helaas, ik ben nog niet geheiligd. Ik kan op het leven, dat achter mij ligt, zonder wanhoop terugzien, maar hoe kan ik voorwaarts zien, op de toekomstige dingen?”

Er is geen schilderachtiger zedelijk landschap in de gehele wereld dan zo'n ziel aanbiedt. Bewust van de vergeving van vroegere zonden, slaat het oog een blik naar binnen, met een te voren onbekende helderheid en onzijdigheid. Daar aanschouwt het oog lang gekoesterde neigingen tot zonde, die, evenals oude rivieren, een diep kanaal in het hart gegraven hebben; daar ontmoet het herhaalde terugkeer van driften, die tot dusver onweerstaanbaar en overweldigend waren, gelijk eb en vloed van de oceaan. Daar bespeurt het bedorvenheid van gemoed en gewoonte, gekromd en onbuigzaam evenals de knoestige takken van een afgeknotte eikenboom. O, welk een toneel wordt hier aangeboden! Welk een voorsmaak van de toekomst! Welke voorboden van een vergeefse worsteling tegen de dwingelandij van de begeerlijkheden, tegen oude wijzen van doen, spreken en denken! En was het niet dat de hoop van de heerlijkheid Gods een van de verzekerde rechten was, welke de mens bezit, die gerechtvaardigd is, wie zou er zich over verwonderen, als hij, op het gezicht van zoveel dat hem schrik aanjaagt, terugkeerde, gelijk de hond tot zijn uitbraaksel, en de gewassen zeug tot het slijk? Welnu, juist tot de man, die zich in zo'n toestand bevindt, die 's morgens en 's avonds uitroept: Hoe zal ik een nieuw schepsel worden? Wat zal mij de vergeving mijner vroegere zonden baten, indien ik niet los word van de liefde tot haar?

Juist tot zo'n man wenden wij ons, in alle ernst en liefde, hem wijzende op het voorbeeld van Paulus, en op de verborgen kracht, die in hem werkte. „De liefde van Christus (zegt Paulus) dringt ons.” Wij ook zijn mensen van gelijke bewegingen als gij; dezelfde blik, die u vol neerslachtigheid in uw hart sloeg, openbaarde ook ons dezelfde dingen in al hun ontmoedigende kracht. Ja, gedurig en gedurig ontdekken wij dezelfde afzichtelijkheid in ons eigen hart. Maar wij hebben een bemoediging, die ons nooit alleen laat. De liefde van de Zaligmaker, die Zijn bloed voor ons gaf, dringt ons. De

Heilige Geest wordt degenen geschonken, die geloven, en deze almachtige Werker heeft één drijfveer, die ons gedurig in beweging brengt: *de liefde van Christus*.

Het is thans mijn doel, broeders, u aan te tonen hoe deze drijfveer, onder de leiding des Geestes, de gelovige aanspoort zijn leven bij God te zoeken, – hoe zo'n eenvoudige waarheid als de liefde van Christus tot mensen, door de Heilige Geest voortdurend tot de harten van de mensen gebracht, iedereen bekwaam maakt om een leven te leiden overeenkomstig de heiligheid van het Evangelie. En wanneer er iemand onder u is, die begerig vraagt: Hoe word ik van zonden verlost? Hoe zal ik wandelen als een kind Gods? Van zo iemand beger ik, boven alle anderen, oor en hart te treffen.

I. *De liefde van Christus tot zondaren dringt de gelovige heilig te leven, omdat die waarheid al zijn vrees en haat tegen God wegneemt.*

Toen Adam nog niet was gevallen, was God alles voor zijn ziel. Alles was hem aangenaam en wenselijk, in zover het met God in betrekking stond. Iedere ader van zijn lichaam, – zo heerlijk en wonderbaar toebereid, – ieder blad dat in het geboomte van het Paradijs ruiste, – iedere nieuwe zon die opging, „vrolijk als een held, om het pad te lopen,” (Psalm 19 : 6) – stortte hem iedere dag nieuwe stromen van Goddelijke gedachten en van aanbiddelijke lof in, en om die reden alleen was het dat hij er behagen in schiep ze te beschouwen. De bloemen, die uit de aarde oprezen, het zingen van de vogels, en het gekir van de duiven, dat in dat heerlijke land gehoord werd, de vijgenboom, die zijn groene takken deed ontspruiten, en de wijnstok, wiens tedere bloesems een liefelijke geur verspreidden, – dit alles verenigde zich om in elk van zijn poriën een rijke en overvloedige schat van genot uit te gieten. En waarom? Juist omdat door dit alles zijn ziel een rijke en overvloedige gemeenschap van de menigvuldige liefdebewijzen van Jehovah genoot. Want evenals u bij een kind, dat zijn ouders liefheeft, zult waargenomen hebben, dat het blij is met alles wanneer zij bij hem zijn, en iedere gift waardeert, daar dit tot hem van de liefde van zijn ouders spreekt, – zo ook was het met dit ware kind van God. Hij leefde in God, bewoog en had zijn bestaan in Hem, en even zeker als het verdwijnen van de aardse zon hem het licht zou ontnomen hebben, dat zo aangenaam in zijn ogen was, even zo zeker zou de verberging van Gods aangezicht al het licht van zijn ziel weggenomen, en alles rondom hem in een duistere en woeste wildernis herschapen hebben.

Maar toen Adam viel, verloor het goud zijn glans, en al zijn gedachten en wensen kregen een van God afgekeerde richting. In plaats van zich over alles in God te verblijden, scheen alles hem hatelijk en onaangenaam toe, en wel in zoverre als het in betrekking stond tot God. Toen de mens zondigde, vreesde hij, en hij haatte Hem, die hij vreesde. Hij nam de toevlucht tot alle zonden, juist om van Hem weg te vluchten, die hij haatte. Evenals u het wel eens bij een kind zult opgemerkt hebben, dat zeer tegen de geboden van zijn hem liefhebbende ouders gezondigd heeft, en dat nu alles doet, wat het kan, om zich voor hun aangezicht te verbergen, hun tegenwoordigheid te ontvliesen, en zich met andere gedachten en bezigheden onledig te houden, ten einde daardoor de gedachten

van zijn beledigde ouders af te leiden, - zó was het met de gevallen Adam, toen hij de stem des Heeren in de hof hoorde, aan de wind des daags, - dezelfde stem, die, voordat hij gezondigd had, als muziek in zijn oren ruiste; - „toen verborg zich Adam en zijn vrouw voor het aangezicht van de Heere God, in het midden van het geboomte des hofs.”

En op dezelfde wijze ontvliedt ieder natuurlijk mens de stem en de tegenwoordigheid Gods, - niet om zich te verbergen in het midden van het geboomte van het paradijs, - maar om zich te begraven onder zorgen, zaken, vermaken en wereldse liederen. Ieder toevluchtsoord is hem dan aangenaam, als er God niet is; iedere bezigheid wordt graag door hem verricht, als de Heere niet in zijn gedachten heerst.

Nu ben ik er van overtuigd, dat velen onder u deze beschuldiging tegen de natuurlijke mens met ongelooflijke onverschilligheid zullen aanhoren, misschien zelfs met verontwaardiging. U ziet niet in dat u God haat of Zijn tegenwoordigheid vreest; en daarom zegt u dat het niet waar kan zijn. Maar broeders, wanneer God van uw hart zegt dat het boven mate boos is, „ja arglistig meer dan enig ding, wie zal het kennen,” - wanneer God zich het recht voorbehoudt dit hart alleen te kennen en te beproeven, - is het dan geen verwaandheid van zulke onwetende schepselen als wij zijn, om datgene, wat het hart betreft, als geen waarheid aan te nemen, terwijl God bevestigt dat het waar is, - en dat alleen omdat wij het niet inzien? God zegt dat „het bedenken des vleses is vijandschap tegen God,” dat het gehele wezen van de onbekeerde mens vol haat is tegen Hem en wel een volstrekke, onverteerbare haat tegen Hem, in Wie wij leven en bewegen, en ons bestaan hebben. Het moge waar zijn, dat wij die haat tegen Hem niet inzien, maar dat is slechts een verzwareing van onze zonde en van ons gevaar. Wij hebben de toegangen tot ons zelfonderzoek dermate toegesloten, - er zijn zovele krommingen en omwegen, voordat wij tot de ware beweeggrond onzer daden kunnen komen, - dat onze schrik en haat tegen God; - die het eerst de mens tot zonde aandreven en welke nog steeds de grote drijfkrachten zijn, door welke de satan werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid, - dat deze geheel voor ons oog verborgen zijn, en u een natuurlijk mens niet overtuigen kunt dat het werkelijk zo is. Maar de Bijbel bevestigt, dat uit deze twee dodelijke wortelen, - schrik en haat tegen God, - het dichte woud van de zonde opgroeit, waarmee de aarde verduisterd en overspreid is. En indien er onder u, broeders, een is, wie God de ogen geopend heeft om zijn hart te zien, dan neem ik hem tot een getuige, dat zijn jammerkreet, bij het gezicht van al zijn zonden, altijd geweest is: *Tegen U, tegen U alleen heb ik gezondigd.*

Indien dus de schrik voor God en onze haat tegen Hem de oorzaken zijn van al onze zonden, hoe zullen wij dan van de liefde tot de zonde genezen worden, als deze oorzaken niet worden weggenomen? Hoe roeit u het zekerste het schadelijk onkruid uit? Is het niet door de wortel weg te snijden? Ziet u dan niet in de liefde van Christus tot de mensen - die onuitsprekelijk heerlijke gave Gods, toen Hij Zijn leven aflegde voor Zijn vijanden, - toen Hij stierf, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen, - het Voorwerp, dat, zo het waarachtig geloofd wordt door de zondaar, al zijn vrees en zijn haat tegen God wegneemt? De wortel van de zonde is van de stam gescheiden. Door het dragen onzer zonden is de vloek weggenomen, en werd God verzoend. Waarom zouden wij dan nog vrezen? Indien wij niet vrezen, waarom

zouden wij God dan nog langer haten? Indien er geen haat meer bestaat, welke begeerte kan er dan nog voor ons in de zonde liggen? Bekleed met de gerechtigheid van Christus, worden wij gesteld gelijk Adam was, - met God als onze Vriend. Er is geen voorwerp meer voor de zonde en derhalve verontrusten wij ons niet meer. Het schijnt alsof Paulus in het 6e hoofdstuk van de Romeinen van de zondigende gelovige spreekt, als een ongerijmde voorstelling: „Hoe zullen zij, die van de zonde gestorven zijn, - dat is die in Christus reeds de straf gedragen hebben, - nog in dezelve leven?” En wederom zegt hij zeer moedig: „De zonde zal over u niet heersen.” Dit is onmogelijk in de natuur van de dingen, - „want u bent niet onder de wet maar onder de genade,” - u bent niet langer onder de vloek van een verbroken wet, vrezende en hatende God; u bent onder de genade - onder een verbond van vrede en vriendschap met God.

Maar is er iemand onder u die mij tegenwerpt, dat, als deze dingen zo zijn, - alsof er niets meer nodig is om een mens tot vrede te brengen met God om hierdoor een heilig leven te leiden, - hoe komt het dan, dat de gelovigen nog zondigen?

Ik antwoord, het is inderdaad maar al te waar, dat gelovigen zondigen, maar het is even waar dat ongelof de oorzaak is van hun zonde. Indien u en ik, broeders, zó leefden, dat ons oog altijd gevestigd was op Jezus, die onze zonden droeg en ons Zijn gerechtigheid om niet aanbiedt; en indien die bestendige blik op de liefde van Jezus in ons onderhield, - gelijk het waarachtig geschiedt, als wij slechts het oog zonder afwenden op Hem geslagen houden, - de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, de vrede, welke op niets, dat in ons is, berust dan alleen op de volkomenheid van Christus, - dan, mijn broeders, zeg ik, dat, hoe zwak en ellendig wij ook zijn, wij nooit zouden zondigen, noch ooit de minste begeerte tot zondigen zouden hebben. Maar ach, broeders, dit is niet het geval met ons. Hoe dikwijls verliezen wij des daags, de liefde van Christus uit het oog? Hoe dikwijls is zij voor ons verduisterd, menigmaal door God zelf voor ons verborgen, om ons te leren wie wij zijn! Hoe dikwijls zijn wij ontbloot van de ware zin van de volkomenheid van zijn offerande, de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid, en zonder de wil of het vertrouwen om ons hoogste belang in Hem te stellen! Wie verwondert zich dan nog, dat, waar zóveel ongelof is, vrees en haat tegen God opnieuw binnensluipen, en de zonde maar al te zeer haar giftige adem weder inblaast?

De zaak is zeer duidelijk, broeders, als wij slechts geestelijke ogen hadden om te zien. Indien wij een leven des geloofs leiden in de Zoon van God, dan zullen wij voorzeker een heilig leven leiden. Ik zeg niet: wij *moesten* dit doen, maar ik zeg: wij *zullen*, daar het een noodwendig gevolg is.

Maar in zover wij een ongelovig leven leiden, zullen wij ook als onheiligen leven. Alleen door het geloof reinigt God de harten: een andere weg is er niet. Is er zo iemand onder u, mijn broeders, die begerig is een nieuw schepsel te zijn, - bevrijd te worden van de slavernij van zondige gewoonten en lusten? Wij kunnen u geen ander middel aanwijzen dan de liefde van Christus. Zie, hoe lief Hij u had. Zie wat Hij voor u droeg. Steek uwe vingers, als het ware, in de tekenen van de nagelen, en leg uw hand in Zijn zijde, en wees niet langer ongelovig, maar gelovig. Gebukt onder het gewicht van u zonden, vlied tot Jezus de Zaligmaker van zondaren. Gelijk de schuchtere duif vlucht om zich in de spleten van de rots te verbergen, vlucht ook u om u te verbergen in de wonden van uw

Zaligmakers. En als u Hem gevonden hebt gelijk de schaduw van een grote rots in een dor land, zo ook zult gij, zittende onder Zijn schaduw, met zielsblijdschap ondervinden dat Hij al de vijandschap gedood en al uw strijd beslecht heeft. God is nu uw God. Eén plant geworden zijnde met Christus in de gelijkmaking Zijns doods, zult u het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding. Dood door de zonden, zult u leven in God.

II. *De liefde van Christus tot mensen dringt de gelovige tot een heilig leven, omdat die waarheid niet alleen onze vrees en onze haat wegneemt, maar ook onze liefde opwekt.*

Het is een groot voorrecht wanneer wij er toe gekomen zijn, het verzoende aangezicht Gods in vrede te aanschouwen. Maar hoe kunnen wij tot dat aangezicht, - verzoenende en verzoend, - opwaarts zien, en Hem niet liefhebben, die ons zo heeft lief gehad? Liefde wekt liefde. Wij kunnen degenen, die ons op aarde liefhebben, moeilijk onze achting onthouden, al is het ook dat zij haar niet waardig zijn. Maar ach, mijn broeders, wanneer wij overtuigd zijn, dat God ons lief heeft, en wel zo, dat Hij Zijn Zoon voor ons allen gegeven heeft, hoe kunnen wij dan anders dan Hem liefhebben, in Wie alles verenigd is om liefde te doen ontstaan? Ik heb u reeds aangetoond dat het Evangelie ten doel had de mens te herstellen; het brengt ons terug tot dezelfde toestand van de vriendschap met God, waarin Adam zich verblijdde, en neemt alle begeerten van de zonde weg.

Maar nu wens ik u aan te tonen dat het Evangelie nog veel meer doet dan ons in de toestand te brengen, waaruit wij gevallen zijn. Indien het in oprechtheid en bestendig door ons omhelsd wordt, voert het ons in een staat, verre beter dan in die van Adam! Het dringt ons tot een veel machtiger liefde. In Adam's hart was die grote liefde Gods tot mensen niet uitgestort, en daarom had hij niet die dringende kracht tot de liefde Gods. Maar onze ogen hebben in die liefde een blik geslagen. *Christus is waarachtig ons te voren voor de ogen geschilderd, gekruist zijnde.* (Gal. 3 : 1). Indien wij werkelijk geloven, heeft Zijn liefde ons de vrede aangebracht door de vergeving; en omdat wij vergeving en vrede bezitten, is ons de Heilige Geest gegeven. Wat nu te doen? Wel niets anders dan die waarheid diep in onze harten te prenten, de liefde Gods meer en meer voor ogen te houden, opdat wij daardoor gedrongen worden Hem lief te hebben, die ons zo lief had, - Hem te leven, die voor ons stierf en uit het graf verrees.

Het is werkelijk bewonderenswaardig op te merken, hoe de weg, die de Bijbel inslaat om ons heilig te maken, zo zeer past voor onze natuur. Wanneer God het eens voorgesteld had, ons door vrees en schrik tot een heilig leven te leiden, hoe ijdel zou dan die poging geweest zijn. De mensen denken altijd, dat wanneer iemand van de doden kwam om ons de zekerheid te geven van het treurig verblijf, waar, in eindeloze jammer, de geesten van de verdoemden wonen, - dat dit ons dan tot een heilig leven zou dringen. Maar, ach, broeders! hoezeer toont dit de onwetendheid van onze natuur aan! Veronderstelt dat God in dit uur voor ons oog de verborgenheden van die vreselijke plaats, waar de hoop nooit komt, wilde ontsluiëren, Ja, wat meer is, veronderstelt, dat gij, als het mogelijk ware, thans toebereid werd om voor een tijd lang de wezenlijke smarten van de poel des voortdurende doodstrijd, van de worm die nooit sterft, te voelen; - en dat u dan teruggebracht werd op de aarde, in uw oude toestand, tussen uw oude vrienden en bekenden; - zou u dan werkelijk geloven dat er voor u mogelijkheid

was als een kind van God te wandelen? Ik twijfel er geenszins aan, u zou wel schrikken voor uw zonden; de beken van de goddeloze vermaken zou uw vingers ontglippen, u zou sidderen bij een vloek, u zou huiveren voor een valsheid, omdat u iets gezien en gevoeld hebt van de kwalen, welke de dronkaard, de vloeker en de leugenaar wachten aan gene zijde van het graf; - maar meent u werkelijk dat u Gode tot meerdere eer zou leven, dat u Hem beter zou dienen dan te voren? Het mag waar zijn dat u tot meerdere liefde werd gedreven; ja zelfs dat u al uw goederen gaf tot onderhoud van de armen, en uw lichaam om verbrand te worden; dat u eerlijk en matig leefde, in gedurige vreze van een van de geboden te overtreden; maar dit zou geen leven Gode zijn, u zou Hem geen stipje meer liefhebben. Ach broeders, u bent op een droevige wijze verblind voor de toestand van uw bijzonder misvormde hart, als u niet weet dat liefde niet kan afgedwongen worden. Niemand werd ooit door vrees en schrik tot liefde gedreven, en daarom werd ook niemand door vrees en schrik tot een heilig leven gebracht.

Maar driewerf geprezen zij onze God! Hij heeft een krachtiger weg met ons ingeslagen dan hel en verschrikking, een beweeggrond sterker dan zelfs een blik op die kwalen, Hij heeft een weg bedacht om ons tot heiligheid te trekken. Door ons op de liefde Zijns Zoons te wijzen, wekt Hij onze liefde op. Hij wist welk maaksel wij waren, Hij was gedachtig dat wij stof waren. Hij kende al de bijzonderheden van ons verraderlijk hart. Daarom volgde Hij Zijn weg van heiligmaking met het schepsel om het te heiligen. Dientengevolge maakt de Geest geen gebruik van schrik om ons te heiligen, maar van liefde: „de liefde van Christus dringt ons.” Hij trekt ons door de koorden van liefde; door mensenzelen. Welke ouders weten het niet, dat de ware weg om de gehoorzaamheid hunner kinderen te winnen, is, de liefde van hun kinderen te winnen? En zou u menen, dat God, Die ons deze wijsheid schonk, dit Zelf niet wist? Meent u dat Hij eerst ondernemen zou de gehoorzaamheid van Zijn kinderen te verkrijgen, zonder allereerst hun liefde te winnen? Om zich te verzekeren van onze liefde, die van nature overal rondzwerft en zich overal zetelt behalve in God, heeft de Vader Zijn Zoon in de wereld gezonden om de vloek onzer zonden te dragen. „Hoewel Hij rijk was, is Hij om onzentwil arm geworden, opdat wij door Zijn armoede, rijk zouden worden.”

En o, indien er slechts heden onder u één was, die, in het bewustzijn van zijn verlorenheid, een toevlucht wilde zoeken bij de Zaligmaker, om bij Hem de vergeving van al zijn vroegere zonden te zoeken, dan weet ik zeker, dat het hem van heden af zou gaan als met die vrouw, die een zondares was, die aan Jezus' voeten achter Hem stond, wenende, en begon Zijn voeten met haar tranen te wassen, en dezelve afdroogde met de haren van haar hoofd, en Zijn voeten kuste en ze met zalf zalfde. Zo u veel vergeven is, zult u veel liefhebben, en zo u veel zult liefhebben, zult u leven in de dienst van Hem, die u liefhebt. Dit is het grote en uitstekende beginsel waarvan wij spreken; dit is de geheime drijfveer van al de heiligmaking van de heiligen.

Het leven van de heiligmaking is niet, zoals de wereld het verkeerd voorstelt, een leven van engheid en moeite, in hetwelk een mens iedere natuurlijke liefde moet kruisigen. In de godsdienst van de Schrift bestaat er geen zelfverloochening, in de zin van de Roomse opvatting van dat woord. Het stelsel van zich zelf te kruisigen en van de onthouding is hetzelfde stelsel, dat de satan bedacht heeft als een namaaksel van Gods

weg van heiligmaking. Langs deze weg schrikt de satan duizenden van de vrede en de heiligmaking van het Evangelie af, even alsof men, om een heilig man te worden, iedere begeerte zijns levens moest kruisigen, en alles te doen wat hem onaangenaam en moeilijk was.

Mijn vrienden, onze tekst toont ons duidelijk aan dat dit niet zo is. Wij worden tot heiligmaking gedrongen door de liefde van Christus; de liefde van Hem, die ons liefhad, is het enige koord, door hetwelk wij aan de dienst van God verbonden worden. De prikkel onzer liefde is de enige prikkel, die ons tot plichtsbetrachting aandrijft. Zachte prikkels en liefelijke banden! Wie wenst niet graag onder uw macht te zijn?

En eindelijk, mijn broeders, indien de liefde van Christus tot ons het Voorwerp is, van hetwelk de Heilige Geest allereerst gebruik maakt om ons tot de dienst van Jezus te trekken, door middel van hetzelfde Voorwerp trekt Hij ons voort om te volharden tot het einde toe. Indien u tijden van verkoeling of onverschilligheid overvallen, indien u begint nalatig te worden in de dienst des Heeren, zie het geneesmiddel ligt voor u: *zie op de lijdende Zaligmaker*. De Zon der gerechtigheid is het grote Middelpunt van de aantrekking, rondom hetwelk al Zijn heiligen zich bewegen, die gedurig hun lofliederen Hem ter ere aanheffen. Zolang als het gelovige oog op Zijn liefde geslagen is, is het pad des gelovigen gemakkelijk en zonder hinderpalen, want de liefde dringt altijd. Maar wendt het gelovig oog zich af, en het pad wordt onbegaanbaar het leven van heiligmaking is een moeilijkheid. Die derhalve een leven van volhardende heiligmaking wil leiden, moet zijn oog bestendig op de Zaligmaker gericht houden. Zolang als Petrus slechts op de Heere Jezus zag, wandelde hij veilig op de zee om Jezus te gemoet te gaan. Maar toen hij rondom zich zag, en de bruisende golven aanschouwde, werd hij bevreesd, en riep, terwijl hij zonk: „Heere behoud mij!” zo zal het met u zijn. Zolang als u gelovig op de Zaligmaker ziet, die u liefhad en Zichzelf voor u overgaf, kunt u de wateren van de woelige levenszee vertreden, en de zolen van u voeten zullen niet nat worden. Maar zodra u het waagt de blik te slaan op de winden en golven die u van alle zijden bedreigen, dan moet u met Petrus zinken en uitroepen: „Heere, behoud mij!” Hoe billijk derhalve mogen wij het verwijt van Jezus aan Petrus u toeroepen: „O, gij kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?” Zie weer op de liefde van Christus, en aanschouw die liefde die u dringt niet meer uzelf te leven, maar Hem, die voor u gestorven en opgewekt is.

College Church, 30 augustus 1835.